

var udarbejdet, og det forekommer heller ikke mig, at det er det rette Forum, han har valgt dér. Man kan ikke frakende Amts-kommissionsformændene praktisk Erfaring paa Lovens Virkeomraade, men jeg er tilbøjelig til at tro, at disse Formænd lidt efter lidt kommer til at føle sig mere som Statens Repræsentanter, som Embedsmænd, end egentlig som Statshusmændenes Repræsentanter, og de Fejl og Mangler, der maatte være ved Loven, vil de sikkert ikke være de rigtige til at pege paa. Ganske særlig viser dette sig, naar de bliver indkaldt til Møde halvanden Maaned, før de skal udnævnes paa ny, og deres Udnævnelse er fuldstændig afhængig af Landbrugsministeren. Jeg er nu tilbøjelig til at tro, at Landbrugsministeren, selv om der var kommet Kritik frem, ikke vilde have ladet sig paavirke heraf ved Besættelsen af Pladserne som Kommissionsformænd; saa godt tror jeg i alt Fald om ham; men det vilde være menneskeligt, om disse Mennesker, som er økonomisk afhængige af deres Forbliven i disse Pladser, vilde være noget varsomme med at kritisere et Lovforslag, som fremkommer fra den Mand, der skal besætte Pladserne. Vi mener derfor, man skal prøve paa at høre de Mennesker, som i Virkeligheden har mest praktisk Kendskab til Lovens Udførelse, og i ganske særlig Grad gælder dette i Tider som disse, der jo i det hele er ret usikre, hvad der ikke mindst giver sig Udtryk i Udstykningsbevægelsen. Udstykningsforeningerne er paa et Par Undtagelser nær kørt fast, og hvis det ikke lykkes paa en eller anden Maade at faa dem i Gang igen, vil de 36 Mill. Kr., her er Tale om, udelukkende blive givet til private Ejendomsspekulanter, det vil ikke blive Udstykningsforeningerne, som den ærede Ordfører for Venstre (Thorhauge) talte saa kønt om, men private Mænd, der vil komme til at spekulere med de 36 Mill. Kr. Jeg deltog ikke i Debatten om Udstykningsforeningerne i Gaar, fordi jeg mente, den rettest hørte hjemme under denne Sag, hvor deres Virkeomraade behandles, men jeg kan ikke tro, det kan have sit Forblivende ved det, som den højtærede Minister udtalte i Gaar. Vi kan nemlig ikke fra Statens Side være tjent med eller bekendt, at de, der arbejder i Udstykningsforeningerne og gennem mange Aar har gjort et godt og uegennyttigt Arbejde, som for mange af disse Menneskers Vedkommende betyder, at de har ofret af deres egne Penge for at gøre et Stykke Arbejde i Samfundets Interesse — vi kan, siger jeg, ikke være bekendt, at disse Foreninger, der i god Tro

til, at det hele gik, begyndte at arbejde med de Jordlove, vi vedtog i Fjor, men som paa Grund af Konjunkturfaldet og de fortvivlede Forhold, vi derved er kommet ind i, nu er kørt fast, at de nu kommer til at „hænge paa den“. Vi kan heller ikke være bekendt, at de Haandværkere, der i god Tro til, at det, der var lovet her, var sikkert, gik hen og byggede for Husmændene, nu skal miste deres Penge. Vi maa paa en eller anden Maade søge at bringe det i Land, som vi selv har været med til at sætte i Gang. Vi maa gøre det ogsaa for Statens egen Skyld, vi maa gøre det af den Grund, at ellers vil det blive umuligt for Udstykningsforeningerne at fortsætte. Der vil da kun blive to tilbage, idet der vistnok ikke vil være andre end Østifternes og Aalborg Amts Udstykningsforeninger, der vil være i Stand til at fortsætte i den kommende Tid, hvis man ikke fra Statens Side prøver paa at bringe Orden i det, som ikke disse Mennesker, men Nedgangstiden har forvoldt. Jeg tror, at man vilde gøre klogt i fra det kommende Udvalgs Side at søge at faa en Forhandling med Udstykningsforeningernes Formænd, prøve paa at faa dem sammenkaldt for at faa fuld Klarhed over, hvordan det hele ligger, og samtidig Klarhed over, paa hvilken Maade det vil være muligt atter at faa Udstykningsbevægelsen i Gang. Hvis der skal være Tale om, at denne Lov skal virke — og det er jo sikkert den højtærede Landbrugsministers Mening, at den saa hurtigt som muligt skal føres igennem begge Ting —, vilde det være meningsløst, hvis man ikke lytter til deres Krav, henvender sig netop til disse praktiske Folk, der nu gennem 20 Aar har staaet i Udstykningsbevægelsen, og søger at bygge paa de Erfaringer, de har, og derved unddrager det Udstykningsarbejde, som den kommende Tid vil bringe, den private Spekulation. Hvis man ikke gør det, er det ganske sikkert, at da vil kun de Gaarde komme til Udstykning, som Bankerne ligger inde med, det vil blive Bankverdenen, Pengeverdenen, der bestemmer, i hvilket Omfang Udstykning skal foretages, og den vil ogsaa i nogen Grad være bestemmende med Hensyn til, hvilke Priser der skal ydes.

Dér kommer man netop til et meget farligt Punkt, et Punkt, som den højtærede Landbrugsminister kun har et Skuldertræk eller en Hovedrysten tilovers for, uagtet vi fra vor Side Gang paa Gang har sagt, at der har været et Misforhold mellem den Værdi, Jorden er ansat til, og den Salgspris, den er solgt til. Maa jeg her indskyde for ikke at blive misforstaaet, at naar jeg siger